

A morált a kispadra ültették

2011 szeptember 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A demokrácia olykor a demokrácia halála. Hallgatom, ahogy Nyugaton bírálják Orbánt és a magyar kormányt. A jószereivel hamisan elképzelt európai együttműködés kerülne veszélybe a bankok elleni magyar fellépéssel?

Megint a kettős mérce: a volt szocialista miniszterelnök megszállottként végigverethette Budapestet a forradalom

ötvenedik évfordulóján, még magas rangú vendégei sem rótták meg ezért. Ha viszont utódja a másik, a nemzeti oldal képviselőjeként az anyagelevés szék dogmáit kétségbe vonja, gyanúsnak és diktatúrára hajlamosnak ítéltetik meg Brüsszelben.

Ennek az anyagelevéséget a morállal azonosító szellemnek egyik letéteményese a hamburgi Spiegel, amely sem a vallással, sem a nemzeti érzésekkel nem hajlandó kacérkodni. Az érzelmek világába tartozó dolgok ugyanis magas kockázati kamattal járnak. A hamburgi lap római tudósítójának egy régebbi, a pápával kapcsolatos írása nagyon jellemző erre a mentalitásra: a Nagy Inkvizítornak már nincs mondanivalója.

„Voltunk pápa” – írja Alexander Smolczyk. „Most Merkel vagyunk, Steinbrück, Schmidt – nem egészen véletlenül protestánsok, csontszáraz lutheránusok, akiknek a lángolás, az idea szomjazása, a vigasztalás idegen.” A barokk látványosság és a nagy szavak ideje lejárt, „a józanság ideje jött el. A buddenbrooki kereskedő etikáé. Cselekedni anélkül, hogy (Szent) Ágoston biztosítaná a hátunkat.” A morál nem húz ki a válságból, csak az adott világ szabályainak figyelembevételével: „A bankárok végezzék csak dolgukat, józanul, hanzavárosi szellemben, kalmárként. Protestánsként.” Olyan gonoszán okos, olyan népszavás szöveg ez. S megtévesztő. Hiszen ma nem a tőkés, a protestáns etika áll szemben a katolicizmus barokkos tekintélyelvével, mint a 19. század német kultúrharca, a Kulturkampf idején, hanem a bankok lassan az egész nyugati társadalommal.

„Ha a pénz a tényleges munkavégzés igazolása lesz, az véget vet a legsötétebb és legáltalánosabb visszaélésnek; az uzsorának” – írta még a két háború közt Ezra Pound, akit egyik kortársa „együgyű forradalmárnak” nevezett, s ’45 után Amerika ellenességéért 11 évre a bolondok házába dugták. (A pénz önmagát termeli újjá, s így – mennydörögte Pound – csak a bankárok gazdagodnak, az emberek többsége pedig tartósan pénzszerzésben leledzik.) Egy másik együgyű forradalmár, Karl Marx a 19. században az uzsorátörvényt a tőkés özönvíz elöntött formájának nevezte, s barátja, Heinrich Heine az 1842-es nagy hamburgi tőzvést után – amely csodák csodája, a tőzsdéi könyvét megkímélte – gunyoros sorokban írta: „De hál Isten, még áll a Bank, / a város ezüst lelke! / s a Főkönyv! S benne, hogy mit érsz / készpénzbe és hitelbe!” A modern élet elemévé vált a pénzkölcsönzés, a hitel: ezen a marxi és poundi zsörtölődés sem segített.

A főkönyvi mentalitás számára idegen a munkavégzés igazolásának pénzként való felfogása: a munkapénzt fizető nácikat és az amerikai Társadalmi Hitel Pártjának zöld inges tagjait – akik a bankoktól nemzeti osztalék fizetését követelték – a sajtó nevetségessé tette. A piac szabadsága a feltétele a szabad társadalomnak – mondták ki

dogmaként a nyugati világban közgazdászok és politikusok egyaránt. Ha az ember a pénz és a piac funkcióit korlátozó nemzeti szocialista és szovjet típusú gazdálkodásra gondol, hajlamos igazat adni nekik. Csakhogy ez a protestáns etika ihlette józan kalmárszellem a Szovjetunió szétesésével a kispadra került. Ami a szovjet rendszer fennállása idején okos gazdaságpolitika volt, az most két évtized alatt uzsorás, vízözön el?tti világgá változtatta a m?velt Nyugatot. A felel?s politikusoknak nincs merszük, hogy végiggondolják, milyenné vált a bankrendszer, s mit kéne kezdeni vele. S azt, hogy a száraz közgazdasági eszmefuttatások bosszantják a szép játékra vágyó nagyérdem?t. Miért ül a morál, a józan kalmárszellem a kispadon? S miért t?nik a demokrácia a demokrácia halálának?

Vessünk egy pillantást a vízözön el?tti világra. A bankári üzlet a pénzváltásból fejl?dött ki. A kölcsön, az átutalás, a hitellevelek kibocsátása és fogadása mind kamattal jártak Babilontól egészen Rómáig. A római bankárok nem elégedtek meg a hagyományos üzletágakkal, hanem a gazdasági és politikai életet is ellen?rzésük alá vonták. A választási vesztegetéseket megfelelő jutalék ellenében bonyolították, s szívesen foglalkoztak közületeknek adott hitelekkel, ahol a szokásosnál magasabb kamatlábat alkalmaztak. Míg Rómában évi 12 százalékot szedtek adósaiktól, addig a tartományokban évi 48-at, úgyhogy a kihelyezett t?ke már két év alatt visszajött kamatban. A provinciák városai ezen tönkrementek, de a római helytartók megvédték a befektet?ket (uzsorásokat), s a rendelkezésükre álló katonasággal segítették a t?ke és a kamatok er?szakos behajtását. S mintha lapunk hasábjain az ember az ókori Róma, az akkori m?velt világ gazdaságtörténetének egyenes folytatását olvasná

Bogár László írásaiban.
Tamáska Péter, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló